

Az Alkotmánybíróság, különösen első formájában, amikor nagy tekintélyű tudós jogászok alkották tulajdonképpen egy, a magyar nemzeti kibontakozásra ráerőszakolt, liberális intézmény volt. Ez az idegen szóval oktrojált mivolta mind a ma napig sem szűnt meg. Voltak a mainál sokkal liberalizmusba tarkultabb állapotai is. A Nyugat és elsősorban Amerika, félve attól, hogy a szovjet iga alól felszabadult, de azonnal a fennhatósága alá került országokban nemzeti függetlenség iránti törekvések és az olcsón megvett nemzetek körében a háború előtti természetesebb létforma iránti igények ütnek fel a fejüket, azonnal megindította nacionalizmus elleni harcát. Ha ugyanis józan, öntörvényű nemzetállamiság jut kifejezésre, nehezzé válik az amerikanizáció, és háttérbe szorítja a New York által támogatott rétegeket. Ezért az erős ideológiai megdolgozás, a sajtó ennek a rétegnek a számára való megszerzése és megtartása mellett még gyepűt is telepített. Magyarország, mint a változásokban élenjáró, sőt azokat elindító, de egykor legyőzött és utolsó csatlósnak tartott ország, mint minta – nemzeti érték nélkül – különleges fontosságra tett szert. S vált éppen ennek a különleges mintaértéknek a következtében első áldozattá.

Ide kellett a törvényhozás és az első kormány köré egy jogi ellenőrző szerv, amely a kerekasztalnál összerótt alkotmány betűjével és szellemével hol egyetértésben, hol azt félremagyarázva megmenti a nemzetet a saját érdekeitől. A rendszerváltás fél-demokratikus rendszer volt, pontosan ugyanannyira korlátozva, mint az 1945 utáni koalíciós, de megszállt és a Szövetséges Ellenőrző Bizottság felügyelete alatti kormány, Országgyűlés és maga a magyar élet. Dolgoztak a népbíróságok, akasztottak és internáltak, szabad választásokat tartottak, de a fasisztákat nem vették fel a névjegyzékbe és Tildy Zoltán, a szeghalmi református papból lett köztársasági elnök halálos ítéleteket írt alá, ártatlanok kegyelmi kérvényét utasította el.

89-90-ben mindez sokkal finomabban és sokkal burkoltabban történt. Az Országgyűlés eltörölte a halálbüntetést, mint Nyugaton. A száz és száz élet kioltásáért felelős, parancskiadó kommunista vezetők ezzel megszabadultak még attól az esetleges fenyegetéstől is, hogy népiértésükért az életükkel fizessenek. No, persze ez szóba sem kerülhetett, az elvtársak magas állásokba kerültek, vagyonok fölötti rendelkezéshez jutottak, a privatizáció haszonélvezői lettek. Közben működött az Alkotmánybíróság és elutasította a kárpótlási törvény első, jobb változatát és az igazságtételi törvényeket. Megakadályozta a teljes reprivatizációt, lehetetlenné tette a bűnök elszámoltatását. Végeredményben amnesztiát adott mind-azoknak a volt vezetőknek, akikre New Yorknak és Tel-Avivnak szüksége volt.

Ez a leírás azonban egy kisé egyoldalú. A történet sokkal ravaszabbul, sokkal többszálúan, sokkal körmönfontabban alakult. Az Alkotmánybíróság ugyanis a kommunizmus rejtőzködő visszatérését is igyekezett megakadályozni, ugyanakkor a kormány, vagy az Országgyűlés elvárta, sőt kérte is a gyámkodást maga fölött. Különösen Antall József, az Alkotmánybíróság felkent híve. Neki magának sem volt szándéka átlépni azokat a határokat, amelyeket a Nyugat (vagy a kelet-nyugat) kitűzött számára, de sokszor eljátszotta, mennyire szeretné átugrani a gyepűt. Ezért az első Alkotmánybíróság, amely megakadályozta a reprivatizáció szerény mértékét is, azzal, hogy kisiklatta a kárpótlási törvény első alakját, a nemzeti érdek érvényesülése elé húzott belső gyepűt, és minél több pompával vonult be a Taláros Testület ítélethirdetésre, a nehezen élő ember szemében egyre érdektelenebb szervvé vált. A demokrácia őreként csak önmaga „tétélezte” magát. Csak kevesen látták, hogy „baj van a kréta körül”. (A vasárnap délután a kocsmában biliárdozó parasztok lökéseredményeit írta a felíró krétával egy kis palatáblára és a fenti kiszólásra az a paraszt ragadtatta magát, amelyik nem állt jól. Meglehet persze, hogy igaza volt szegénynek, s nem neki kellett volna a következő kört fizetni, hanem a másoknak.)

A magyar nép nem mondta, hogy baj van a kréta körül, már ami az Alkotmánybíróságot illeti, mert az már nem is érdekelte, ellenben annál többször és egyre élesebben hangoztatott elítéléseket a kormány ellen és az Országgyűléssel szemben.

Pedig számos életcsonkításban és különösen sok halogatásban az Alkotmánybíróság is ludas volt. Ha egyszer majd komp-országunk átérkezik a rendszerváltás partjára – most éppen húzzuk-cibáljuk a kötelet, valahol a főszodor tájékán, ki erre, ki arra – nyilván megírják majd a történészek, hogy mennyire észrevehetetlenül, kívülről erőszakoltan és belsőleg naivul, hiszékenyen, jóhiszeműen és beépítetten folyt le az első rendszerváltás. Kopjafák egyfelől, az Alkotmánybíróság és a kormány közös póznái másfelől, a nép birka türelme és ökölbe szorított keze egyidejűleg. Az Alkotmánybíróság póznáira nem húztak fel senkit, mint a Népbíróságéra annak idején, sőt ki sem kötöttek hozzá senkit, egyetlen régi betyárt sem. Az, hogy 1994-ben a

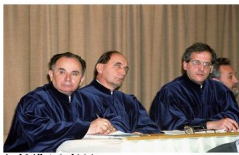
Horn-kormány léphetett színre, nem csekély mértékben a Sólyom László vezette Alkotmánybíróságnak is volt köszönhető. A magyarságnak nem Alkotmánybíróság kellett volna, hanem függetlenség, és, ha már belevágott – rendszerváltás.

De ha még jobban megnézzük ezt a helyzetet, és szemügyre vesszük a benne szereplő személyeket, még inkább összezavarodunk. Az első Alkotmánybíróság csupa erkölcsileg is jogos szaktekintélyből, tudósból, esetlegesen a kommunista rendszerben félretett és családilag meghurcolt emberből állt, csak Sólyom László nem volt ilyen semmiképp. Emberek, akik meggyőződéses demokraták, magyarok, keresztények, meggyőződéses antifasiszták voltak, ejtették magukat rabul. Minek? Egy békés átmenet oktrojált követelményének. De nem csak ők. Előtte a kerekasztal minden résztvevője, az egész magyar értelmiség és a legnagyobb pártok. A pártokon belüli radikálisok is. Mindenki rabja lett egy káprázatnak. A vezető elit mindkét oldala elhitette magával, hogy a békés átmenet oltárán neki kell áldozatot bemutatnia, még akkor is, ha ez az áldozat maga az új rend és a nemzeti érdek egy darabja is. A békés átmenet a legfőbb érték lett, holott csak az egyik eszköz lehetett volna. A hivatkozás is hamis volt, hogy még itt vannak a szovjet csapatok és csak békés átmenetet engedélyeznek. A Nyugatnak kellett a békés átmenet a mintaországban. Éveknek kellett eltelnie, amíg a nemzeti oldal ráébredt, hogy a másik oldal hamisan játszik és csak és kizárólag a hatalomra és a pénzre gondol. Az SZDSZ és fiókvállalata, az MSZP tapsolt, amikor Antall és utódai bemutatták áldozatukat a békés átmenet oltárán. Közben minden békésen az idegeneké és hazai strómanjaiké lett. Az Alkotmánybíróság egyre vegyesebb összetételekben működött, a bírák egyre fennköltebb pofával foglalták el helyüket, de a létezése egyre értelmetlenebbé vált. Hozott jó döntéseket képtelenül lassan, gyengéket hamarjában, támadta ez is, támadta az is – és most kipukkadt.

A Fideszt tegnap még megtámadták amiatt, hogy saját embereivel tűzdelte tele a foghíjas testületet, de ma ezek a Fidesz-bírák is elutasították a végkielégítések kétmilliós határ fölötti 98 százalékos megadóztatásának törvényét. A régi alkotmány alapján jogilag következetesen. De milyen ravasz az élet, az eleven történelem? Ezzel az ítélettel az Alkotmánybíróság megásta a saját sírját, mert nyilvánvalóvá tette, hogy aminek alapján létrejött és működik érvénytelen, hamis, használhatatlan. Az alkotmánybírák komor tekintéllyel fityiszt mutattak maguknak. Új alkotmány kell. Mert a régi útjában áll a nemzeti kibontakozásnak, az igazságosság érvényesülésének, és az a jogállam, amit szolgál, vagy szolgálni vél – roncs. Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy a roncs-jogállam törvényei szerint az ország tönkretevőinek ki kell fizetni a sokmilliós végkielégítéseket, és ezzel akaratlanul kimondta, hogy új,

igazságosságon alapuló jogállam kell.

A roncs jogállamban az igazságosság kérdése nem volt kérdés. A liberalizmusban minden relatív – a tőkehaszon kivételével. Az igazság a leginkább relatív, csak az oktrojált jog tény. Ahhoz a joghoz kell ragaszkodni, ahhoz kell alkalmazkodni, annak alapján kell ítélni, amelyet részben örököltünk egy változó erősségű diktatúrától, részben pedig átvettünk egészen más halmazállapotú társadalmaktól. Ebben a liberális jogállamban fejlődött ki a példátlan méretű korrupció. Az Alkotmánybíróságnak egyetlen szava sem volt ehhez a korrupcióhoz. Igaz, kérvényt sem kapott rá, így még hatáskör hiányára hivatkozva sem utasíthatta el a vizsgálatot, hiszen valóban nem is létezett korrupcióellenes törvény. Vagyis az Alkotmány-bíróság teljes működésével beletartozott, beleillett abba a pokoli zűrzavarba, amely az utóbbi éveket jellemezte. Az Alkotmánybíróság szeme láttára lehetett elkövetni azt a piszkos trükköt, amely kiléptette az SZDSZ-t a kormányból, de nem buktatta meg, hanem két évvel meghosszabbította a rablásidőjét. Indítványt ennek vizsgálatára természetesen ekkor sem kapott, hatásköre sem lett volna, de azt bizony megtehetette volna, hogy felfüggeszti a működését. Az Alkotmánybíróság azonban nem lépett ki Gyurcsány-Kóka rendszeréből. Más komoly testületek sem tették meg ezt. Az egész államgépezet együtt rothadt el. Ez okozta a Fidesz kétharmados választási győzelmét és teljesedett az önkormányzati választásokon hetvenöt százalékos.

Most nagy a jerikózás a napokban bekövetkező alkotmánymódosítás miatt, amely elvonja majd a döntés jogát az igazságtalan végkielégítések kifizetése és az oktrojált magánnyugdíj-pénztárak államosítása tárgyában az Alkotmánybíróságtól. Nem lehet az Alkotmánybíróság jogkörét, felügyeleti jogát, gyepű jogát korlátozni, mondja a roncs-jogállami front. Az új nemzetállami rendszerrel ellenséges idegen tulajdonlású kereskedelmi tévéket előnti a magánnyugdíj-pénztár-síratás. A magánnyugdíj pénztárakat és az Alkotmánybíróságot nem lehet korlátozni, sáporják.

Tényleg? És miért nem? Talán nem szolgált rá az Alkotmánybíróság erre a korlátozásra? Talán van még épeszű, becsületes ember, aki nem látja, hogy a régi alkotmány alapján az ország nem működhet, következésképp azokat a törvényeket, alkotmánytetteket is azonnal meg kell változtatni, amelyek úgy is csak addig maradnak érvényben, amíg az Országgyűlés el nem fogadja az új alkotmányt?

A kiabálás nagy, de értelmetlen. Holnap talán már el is halkul és apró patkányneszezéssé csillapul. Meg vannak ugyan hirdetve tüntetések az Alkotmánybíróság mellett, de az ádáz tömegek valahogy nem sejlének ezek mögött a meghirdetések mögött. De hát majd meglátjuk.

Alkotmányozni pedig ezúttal a nemzeti kétharmad fog. Ha az úgynevezett ellenzéknek, a roncs-jogállam teremtményeinek volna épkezláb javaslata, az nyilván meghallgatásra találna. Ebből a kétharmados többség, úgy látszik, humanitárius kérdést csinál. Meghallgatja őket, ha jelentkeznek, hogy ne legyenek még betegebbek. Jogilag nincs rá kötelezve, és erkölcsileg sincs. Az ellenzék ma beteg pártokból áll. Ezek a pártok nem természetes képződmények, hanem politikai kreatúrák. Az egyik pöfeteg, a másik félbevágott giliszta a horgon.

Az MSZP alapbetegsége a zsidó bolsevizmus, amelyet tagad, de minduntalan kiütközik rajta. Egyes tagjai, vezetői azt mondják, meg akarnak újulni, de ez nem sikerül, mert nem is akarják. Ahhoz, hogy valamikori váltópártként egyáltalán szóba jöhessenek, tetőtől talpig meg kellene újulni. Mivel ez kilátásban sincs, az ellenzéki létezésnek alapkövetelménye sem teljesülhet: az ellenzék azért bírál, azért ellenőriz, hogy majd kormányra kerüljön a következő választáson és mindent jobbra tegyen. De a mai MSZP azt akarja, amit nem lehet, ami történelmi lehetetlenség: visszaállítani az elmúltat. Namármost, miért kellene beleszólni a nemzet jövőalakításába és az új alaptörvény megalkotásába ennek a régi rablásokról álmódó társaságnak? Hogy megint baj legyen a kréta körül?

A Jobbikot csak keletkezéstörténetének zavarossága jogosítaná fel az alkotmányozásra, meg az, hogy ehhez sem ért. A Jobbik az MSZP és az MSZP titkosszolgálatának teremtménye, az új proletárpárt, amelyet a Fidesz várható kétharmados győzelmének megakadályozása céljából fejlesztettek fel sajtótámogatással, gyanús pénzekkel, átirányított káderekkel. A volt SZDSZ is besegített ebbe, mint mindenbe, ami titkosszolgálati és Moszad-ügy, mert a szélsőjobboldali, antiszemita veszély fenntartása lételeme. Mind a tájékoztatási és tömegkultúrában birtokolt hatalomnak a fenntartása elképzelhetetlen számukra antiszemita veszély, holokauszttagadás nélkül. Főnyeremény azonban, ha az ezt képviselő párt a markukban van. Miért kellene tehát figyelembe venni ennek a gyűlevész társaságnak a véleményét az alkotmányozásban? Azért mert bekerültek a parlamentbe? Mert orbitális hazugságokkal szavazatok estek rájuk? Látta ezt az Alkotmánybíróság, amelyet most Vonaék is védenek? Nyilván látta, de hallgatott, egyénileg is, meg testületileg is. Mit tehetett volna?

Húzzuk tehát alá: a rendszer nem rossz, hanem nagyon rossz.

Az LMP azt ígéri, hogy kivonul az alkotmányozás folyamatából. Helyes, ott a helye.

Az új alkotmány aligha fogja megszüntetni az Alkotmánybíróság intézményét. Az Alkotmánybíróság működése, ha tagjai letették az esküt az új alkotmányra, magától értetődően megváltozik. Akár maradnak a jelenlegi bírák, akár nem. De mindez még együtt sem garancia a tökéletes alkotmányra és a jó döntésekre.

Erre csak az alkotmányozó kétharmad, a magyar nemzeti keresztény középosztály és a magyar nép szövetséges határozottsága, kiállása, tántoríthatatlansága nyújt biztosítékot. Sokat tanult a magyarság ebben a húsz esztendőben. Sok módszert és sok ellenséget megtanult felismerni. Valamennyire rálát már a saját hiszékenységre és becsapottságára. A liberalizmus mögötti aljas szándékokat, a hatalmi törekvések bolsevizmusát már felismeri. Ellenségei itt járnak-kelnek a belvárosi utcákon, s be-betérnek a tévékbe egy kis jerikózásra. Az Alkotmánybíróság pedig még dönt, döntöget. A magyarság ellenségei nem tették le a fegyvert, nem is fogják letenni soha. Ki kell csavarni a kezükből – alkotmányosan.